

DE KLIENERS EN MENEER SMEERKEES

DE KLIENERS EN MENEER SMEERKEES - LANG

Op een planeet hier ver vandaan, wonen de Klieners. Dat zijn kleine robotjes uit die afval opruimen. Er zijn veel soorten Klieners, maar dit verhaal gaat over Rubbi en Weestie.

Rubbi is nog maar 6 jaar. Hij lijkt een beetje op een prullenbak. Hij heeft kleine voetjes waarmee hij heel snel kan lopen en twee armen die kunnen uitschuiven. Daarmee pakt hij al het afval dat hij op straat ziet liggen op. Hij eet het afval op met zijn grote mond.

Weestie is al 7 jaar. Hij lijkt helemaal niet op Rubbi. Weestie kan vliegen, want hij heeft een propeller op zijn hoofd. En heeft hij allemaal zuigarmen. Daarmee zuigt hij al het afval op. Met elke zuigarm zuigt hij een ander soort afval. Met één arm alleen maar plastic en met zijn andere zuigarm alleen maar papier. Rubbi en Weestie zijn dikke vrienden.

Op een dag gaan Rubbi en Weestie samen naar school. Ze zijn een beetje laat en fietsen heel hard. 'Kom op joh, we gaan nog harder!' zegt Weestie. Rubbi fietst zo hard hij kan. Plotseling springt er een konijntje op de weg. 'Pas op!', roept Weestie. Rubbi stuurt de andere kant op. Maar ... wat gebeurt er? De fiets vliegt uit de bocht! 'Hééélp!' roept Rubbi.

Rubbi en Weestie doen hun ogen open. Wat een klap zeg! Ze zijn met hun fiets zo de planeet afgevlogen. Maar waar zijn ze nou? Ze zien allemaal mensen, maar nergens zien ze de Klieners. Langzaam staan Rubbi en Weestie op. Ze lopen wat rond, maar snappen er niets van. Overal waar ze kijken zien ze troep op de grond: plastic tasjes, snoeppapiertjes en hondendrollen! Er zwerft heel veel afval over de straat. Weestie steekt zijn tong uit. "Bah wat een rommeltje zeg!" Rubbi en Weestie doen wat ze altijd doen op planeet Klien: ze ruimen alles op. Rubbi stopt het afval in zijn mond en Weestie zuigt alles op met zijn zuigarmen. Plastic met de oranje zuigarm, papier met de blauwe zuigarm, glas met de gele zuigarm en al het andere met de grijze zuigarm.

VRAGEN VAN DE LEERKRACHT

Wie weet hoe je afval noemt dat overal rondzwerft en op straat ligt? (zwerfafval)

Rubbi en Weestie zien nog iets vreemds. Sommige mensen hebben een zwarte bak op wieltjes met een blauwe deksel die ze vooruit trekken. Ze zetten de bak op de stoep langs de kant van de weg en daarna gaan de mensen weer naar binnen. Waarom zouden ze dat doen?

VRAGEN VAN DE LEERKRACHT

Wat voor soort bak zou dat zijn? (papiercontainer, papierliko) Waarom zetten de mensen dat langs de kant van de weg? (het papierafval wordt gescheiden ingezameld. De gemeente haalt dat op. Dat kan niet iedere dag. Dat staat op een huisvuikalender wanneer het wordt opgehaald. Bijvoorbeeld op een dinsdag, om de week)

Even verderop zien Rubbi en Weestie nog iets raars. Er staat een grote container en daar gooien mensen papier in. Nu snappen Rubbi en Weestie er echt niks meer van. Ze lopen naar een mevrouw die net probeert haar boodschappen in haar fietstassen te doen. Ze is een beetje aan het mopperen, want het lukt niet echt.

“Dag mevrouw, mogen we u iets vragen?” De mevrouw kijkt naar Rubbi en Weestie. Ze is heel verbaasd. “Wat is dat nou? Twee robotjes die kunnen praten? De mevrouw staart een tijdje naar Rubbi en Weestie. Rubbi vraagt het nog een keer: “mevrouw mogen we u iets vragen?” De mevrouw schrikt op uit haar gedachten. “Oh ja, natuurlijk”, zegt ze. Rubbi vraagt: “Waarom zetten de mensen een papiercontainer op de stoep of gooien ze dat hier in een grote container?” de mevrouw legt uit dat het papier wordt opgehaald door een vrachtwagen. Die brengt het naar de fabriek en daar maken ze er weer nieuw papier van. Rubbi wil nog iets vragen, maar de mevrouw kijkt op haar horloge. “Oh, oh, is het al zo laat! Ik moet nu echt weg hoor. Weet je wat, jullie moeten op bezoek gaan bij meneer Smeerkees. Hij kan jullie véél meer vertellen. Hij doet heel veel met allemaal soorten afval.” Ze wijst welke kant Rubbi en Weestie op moeten en springt dan op haar fiets en rijdt snel weg.

Na lang zoeken komen Rubbi en Weestie in een donker straatje aan. Het ruikt er een beetje muf en er vliegen allemaal beestjes rond. Dan zien ze een huisje met heel veel rommel op de stoep. Zou daar meneer Smeerkees wonen?

Klop-klop-klop. Weestie klopt met een van zijn zuigarmen op de deur van het huisje. Een meneer doet open. Hij heeft hele oude kleren aan en in zijn hand heeft hij een verpakking van appelstroop. “Dag meneer”, zegt Weestie, “Ik ben Weestie en dit is Rubbi. Wij komen van de planeet Klien. Daar is alles altijd alles heel schoon en opgeruimd. Dat komt omdat wij Klieners zijn. Rubbi ruimt het afval op, hij stopt het met zijn uitschuifarmen in zijn mond en ik zuig met elke arm een ander soort afval op. We zijn op zoek naar meneer Smeerkees. We hebben gehoord dat hij ons precies kan vertellen waarom mensen papiercontainers langs de kant van de weg zetten of papier in een grote container op het plein gooien. We zagen zoveel afval buiten uw huisje liggen, dat we dachten dat u misschien meneer Smeerkees bent. Klopt dat?”

De meneer begint te lachen. “Nou dat is gezellig! Ik krijg nooit visite. Kom binnen, kom binnen. Ik ben meneer Smeerkees, omdat ik een werkje doe dat veel mensen smerig vinden.”

Rubbi en Weestie gaan naar binnen en kijken hun ogen uit. Overal liggen stapeltjes met afval! Een stapel met plastic, een stapel met papier, een stapel met bananenschillen en klokhuizen van appels. En in het midden ligt een hele grote berg met van alles door elkaar.

Rubbi ziet alle rommel liggen en vindt het wel zielig voor meneer Smeerkees dat hij tussen zoveel troep moet wonen. Daarom begint hij meteen met opruimen. Hij pakt met zijn schuifarmen heel veel afval en stopt het in zijn grote mond. “Stop!” roept meneer Smeerkees. “Niet doen! Dat ligt er niet voor niks. Ik zal eens vertellen waarom ik dat daar heb neergelegd.”

Dan begint meneer Smeerkees te vertellen. Hij vertelt dat sommige mensen al hun afval altijd in een vuilniszak stoppen. En dat vindt hij heel erg zonde! De mensen gooien dan namelijk dingen weg die nog gebruikt kunnen worden. Daarom haalt meneer Smeerkees veel vuilniszakken op. Hij maakt de zakken open en verdeelt alles wat erin zit dan over verschillende stapeltjes. Hij laat een verpakking van appelstroop zien. “Bij welk afval hoort deze verpakking?” “Gewoon in een vuilniszak”, zeggen Rubbi en Weestie. “Ah ja! Dat denkt iedereen. Maar moet je eens kijken.” Meneer Smeerkees haalt nu het papier van de verpakking af. “Kijk, nu heb ik twee dingen die ik kan weggooien! Een bakje van plastic en een stukje papier. En dat doe je niet in de vuilniszak, want papier hoort bij papier en plastic bij het plastic afval. En dit lege drinkpakje, waar is dit van gemaakt, denk je?” Rubbi en Weestie kijken ernaar. “Van papier toch?” Meneer Smeerkees schudt zijn hoofd. “Nee hoor, kijk maar.” Hij maakt het pakje helemaal open. Dan zien ze dat aan de binnenkant van het pakje een plastic laagje zit. Dat peutert meneer Smeerkees er heel precies vanaf. “Zo, nu hebben we weer iets dat opnieuw gebruikt kan worden! Weer een stukje papier en een stukje plastic!

“Maar dat is handig”, denkt Weestie. Nu kan ik het zo opslurpen met mijn zuigarmen. Hij vliegt naar de stapel met plastic afval en begint het op te zuigen. “Hooo! Stop!”, roept meneer Smeerkees. “Je mag dat niet opzuigen!” Weestie houdt verschromt op. Hij wilde alleen maar helpen.

Meneer Smeerkees ziet dat Weestie geschrokken is en legt uit: “Van papier dat wij nu verzamelen en dat de mensen langs de kant van de weg zetten of in de containers gooien, maken ze in de fabriek weer nieuw papier. En van plastic kunnen de mensen van een andere fabriek weer nieuwe plastic dingen maken. Als jij alles opzuigt, is het hier heel netjes en opgeruimd, maar dan kunnen we geen nieuw plastic maken. Dat is toch niet handig?” Nee, dat begrijpt Weestie wel. Wat slim van meneer Smeerkees zeg!

VRAGEN VAN DE LEERKRACHT

Zouden de mensen dit gaan doen? Alle pakjes lospeuteren? Gelukkig hebben ze daar wat op bedacht. Dat kunnen ze nu goed in de fabriek scheiden. Een drinkpakje hoort niet bij het papier (blauwe bak), maar bij het PMD-afval (plastic, metaal en drankverpakkingen) de oranje bak. Daar kunnen ze papier, plastic en metaal scheiden.

Plotseling horen ze een hoop herrie buiten. Er rijdt een auto langs met een grote luidspreker op het dak. DOE ALLEMAAL MEE MET DE WEDSTRIJD: MAAK VAN AFVAL EEN KUNSTWERK! KOM VOLGENDE WEEK ZATERDAG NAAR HET GROTE PLEIN MET JE KUNSTWERK EN WIN EEN MOOIE PRIJS!

Rubbi en Weestie hebben het goed gehoord. Een wedstrijd met afval. Je moet er een kunstwerk van maken en dan kun je een prijs winnen! Komt dat even goed uit dat ze bij meneer Smeerkees zijn. Ze gaan meteen aan de slag. Nu eet Rubbi het afval niet meer op met zijn grote mond. En ook weestie slurpt geen afval meer op met zijn zuigarmen. Nu helpen ze meneer Smeerkees met het sorteren van alle afvalproducten. Na een tijdje is de grote berg met afval netjes gesorteerd. “Goh, dankjewel zeg”, zegt meneer Smeerkees. “Ik was hier nog dagen mee bezig geweest! Nu heb ik lekker wat vrije tijd. Weet je wat, ik ga eens de stad in. Ik wil wel weer eens nieuwe kleren kopen en dat kan ik nu mooi gaan doen. Jongens, willen jullie even op mijn huis passen? Dan ben ik over een uurtje terug.” Dat willen Rubbi en Weestie wel, dus zwaaien ze meneer Smeerkees uit en zakken met een zucht in de stoelen. Wat hebben ze hard gewerkt zeg!

“Wat zullen we voor kunstwerk gaan maken”, vraagt Weestie na een tijdje. “Oh ja, dat was ik bijna vergeten!” zegt Rubbi. Snel springen ze op. “Straks komt meneer Smeerkees terug en dan hebben we niks gedaan. Dat zou zonde zijn!”

Ze gaan snel aan de slag. Ze verzamelen van alles: plastic flesjes en tasjes, krantensnippers en bonnetjes van de supermarkt. Ook pakken ze glazen potjes en doppen van flessen. Ze maken alles aan elkaar met lijm en stukjes ijzerdraad. Als meneer Smeerkees thuiskomt, valt zijn mond open van verbazing. “Wat hebben jullie een mooi kunstwerk gemaakt!” roept hij uit.

Een week later zijn Rubbi en Weestie en meneer Smeerkees op het grote plein in de stad. Meneer Smeerkees heeft zijn nieuwe kleren aangetrokken en ziet er heel netjes en ook een beetje zenuwachtig uit. Er zijn veel mensen gekomen en allemaal hebben ze mooie kunstwerken gemaakt. Wie zou er winnen? Op het plein staan tafels en er is een groot podium. Iedereen mag zijn kunstwerk op een tafel zetten. Een paar mannen en vrouwen kijken heel goed naar alles wat de mensen gemaakt hebben. Als ze alle kunstwerken gezien hebben, gaan ze met elkaar overleggen. Wat is het spannend. Dan stapt de voorzitter van de jury het podium op. Iedereen is muisstil.

“Dames en heren, jongens en meisjes”, klinkt het vanaf het podium door de microfoon. “Wij hebben heel mooie kunstwerken gezien. Het allermooiste kunstwerk wint een prijs. De prijs is dat het kunstwerk heel groot wordt nagemaakt door een echte kunstenaar. Dat kunstwerk komt dan hier op het grote plein te staan, zodat iedereen weet dat het heel belangrijk is om afval gescheiden in te zamelen. Want wij kunnen van al het gescheiden afval weer nieuwe dingen maken.”

Dan klinkt er een spannend muziekje en tromgeroffel en is het eindelijk zover! “Dames en heren, jongens en meisjes, de winnaars van de wedstrijd MAAK VAN AFVAL EEN KUNSTWERK! Zijn geworden..... Rubbi en Weestie!!!”

Iedereen begint te juichen en te klappen. Rubbi, Weestie en meneer Smeerkees zijn door het dolle heen. Joepie! Ze staan te springen van plezier en juichen en klappen het hardst van allemaal!

Een tijdje later staat er op het grote plein een heel groot standbeeld. Een kunstenaar heeft het kunstwerk van Rubbi en Weestie nagemaakt. Wat het is? Het is een hele grote meneer Smeerkees! Rubbi en Weestie hadden als kunstwerkmeneer Smeerkees van afval gemaakt, omdat hij zo goed is in het scheiden van afval en opruimen. Nu kan iedereen hem elke dag zien. En zo vergeten de mensen niet dat ze ook hun afval netjes moeten opruimen en moeten sorteren.

En Rubbi en Weestie? Die hebben hun fiets opgezocht en zijn weer terug gegaan naar hun eigen planeet. Want ze waren nu wel heel lang weg geweest.

-einde-

